

Slags paa Stedet, men som tillige skal modtage Oppebørser; thi 150 Rbd. til Contotrhold vil jo ikke være tilstrækkelig til mere end den simple Leie af Contoir, Lys og Varme samt de fornødne Skrivematerialier, saa at han ikke vil være istand til deraf at have noget tilovers til nogensomhelst Medhjælp, og 800 Rbd. ere vistnok det Mindste, hvoraf en Familie paa nogenlunde anstændig Maade kan leve, hvorfor jeg troer, at det vil blive nødvendigt, at Gagen forhøies for disse Embedsmænds Bedkommende. Med Hensyn til det Princip, som er fulgt ved Afstedigelsen af de ikke pensionsberettigede Bestillingsmænd, kan jeg ikke skjønne rettere, end at man virkelig er gaaet denne talrige Classe af Medborgere for nær derved, at man ikke vil tilstaae dem Mere end en aarlig Understøttelse af 100 Rbd. eller i det Høieste 150; thi det er virkelig kun en ringe Trøst at kunne sige til disse Mænd, som i mange Aar have varetaget et høist besværligt og byrdefuldt Embede for en høist ringe Lønning, at de faae det bedre, end de vilde have faaet, dersom de skulle have været pensionerede efter de gamle Regler; thi det skulde jo dog være idet Særkjende for vor Tid, at man tager Humanitetshensyn i Betragtning mod saadanne Medborgere, som hidtil have været i en mindre gunstig Stilling i Samfundet. Naar en ældre Mand, hvad enten han kaldes Embedsmand eller Bestillingsmand, har tjent Staten i mange Aar, har levet i høist trange og smalle Aar i den Tid, dette har været Tilfældet, saa skal han, efter min Mening, paa sine gamle Dage have en Understøttelse, som er større end en Almisse — jeg idetmindste for mit Bedkommende kan ikke give mit Minde til, at Bedkommende kun faaer en saa ringe og ubetydelig Understøttelse. Jeg troer heller ikke, at det er paa den Maade, at det danske Folk ønsker, at vi skulle spare paa Statens Penge. Jeg troer ikke, at det er noget almindeligt Ønske, at disse Mænd skulle stilles paa en saa ublid og ugunstig Fod, hvilket jo og er stridende mod det, som hidtil har været Regel. Naar vi saaledes f. Ex. ville tage Hensyn til den store Armeereduction, som foregik her i Landet for ikke mange Aar siden, saa vide vi jo, at alle de Embedsmænd, som ved denne Leilighed fik de-

res Afsted, erholdt deres fulde Gage i Pension, og jeg vil kun tage et Exempel, som ligger temmelig nær forhaanden, nemlig med Hensyn til en overordnet Sold-Embedsmand, som kort efterat Krigen var udrubt maatte tage sin Afsted, fordi han i høi Grad havde Opinionen imod sig, paa Grund af at han skulde have staaet i nær Forbindelse med vore Fiender, den Mand gav man først Tilladelse til at ombytte sit Embede for en, som man sagde meget høi Sum — jeg har endogsaa hørt 5,000 Rbd. — og efterat han saa havde faaet dette mindre Embede, som han havde faaet Lov til at tilbytte sig med en Anden, saa gav man ham sin Afsted, men lod Pensionen beregne ikke efter det mindre Embede, han sidst havde modtaget, men nok efter en Middelsørrelse imellem det Embede, han han havde forladt og det Embede, han havde overtaget, og naar vi nu byde alle disse Mænd, som Omstændighederne gjøre det nødvendigt at stille sig af med, en saa høist ringe Pension eller Understøttelse som det kaldes, saa kan det vistnok ikke være urimeligt, at de ville sammenligne det, man byder dem, med hvad man bød denne Mand, og en saadan Sammenligning troer jeg ikke holder Stand for Humanitetens, Retfærdighedens og Billighedens Domstol. Jeg skal derfor, for mit Bedkommende, tillade mig til Sagens anden Behandling at stille et Ændringsforslag, som skal gaae ud paa, at afsbøde det, som jeg anseer for at være ubilligt og urigtigt. Med Hensyn til de Bestillingsmænd, som kun have været i Statens Tjeneste i 10 Aar, saa vil jeg indrømme, at de vel ikke kunne gjøre Regning paa at erholde nogen egentlig livsvarig Pension, men jeg troer, at den Understøttelse, man vil tilstaae dem, havde de bedre af at faae eengang for alle, end at faae den udbetalt aarligen i de Aar, de skulde nyde denne Understøttelse, da de derved vilde være istand til, naar de fik denne lille Sum mellem Hænder, at kunne sætte sig ind i en eller anden Livsvirksomhed, hvorved de kunne fortjene det Fornødne til Livets Nødtørft.

Finantsministeren: Jeg skal ikke ved Sagens nærværende Behandling gaae videre ind paa Spørgsmaalet om Legislaturen vil